

”Jag är inte säker om jag klarar på svenska.” Finskspråkiga blivande läkares tankar om att bemöta patienter på deras eget språk

Annmari Sahlstein, Åbo universitet

Finland är ett officiellt tvåspråkigt land med finska och svenska som nationalspråk. Detta betyder att alla finländare enligt grundlagen har rättighet till att kunna använda sitt eget språk finska eller svenska hos olika myndigheter. (Språklag 2003/423) Svenska som det andra inhemska språket ingår därför i alla finskspråkiga undervisningsstadier från grundskola till högskolenivå. Vidare uppvisar den studerande i samband med sina högskolestudier att hen har nödvändiga ämnesspecifika kunskaper i svenska både i skrift och tal. Svenskans ställning som ett officiellt språk i Finland har de senaste åren ändå diskuterats mycket. Den allmänna inställningen till svenskan och den svenskspråkiga minoriteten har blivit snävare och i skolvärlden har svenskans resurser minskat. Detta har lett till sämre motivation att lära sig svenska och också försämrade inlärningsresultat. (Lindell, 2021) Service på svenska är därför inte alltid en självklarhet för den svenskspråkiga minoriteten (Mustajoki, 2020).

I detta föredrag koncentrerar jag mig på finskspråkiga medicinstudenters (Åbo universitet), det vill säga blivande läkares inställning till svenskan och deras vilja och mod att använda den med svensktalande patienter. Den teoretiska referensramen bygger därmed dels på sociolingvistik (t.ex. inställningar, språkmedvetenhet, identitet) och dels på psykolingvistik (t.ex. motivation, positiva och negativa känslor vid språkinlärning och -användning). Som material använder jag enkätsvar som jag samlat in vid tre olika tillfällen från fem årskurser. Svaren är numeriska på den femgradiga Likertskalan och korta fria svar och för analys av svaren kombinerar jag både kvantitativa och kvalitativa metoder. Eftersom forskningen är longitudinell är det möjligt att även fokusera på eventuella förändringar i informanternas svar under en längre tidsperiod, exempelvis i deras inställning till svenskan och deras vilja och mod att bemöta svenskspråkiga patienter på deras eget språk (Mystkowska-Wiertelak & Pawlak, 2017). Det är också en intressant fråga att diskutera på vilket sätt resultaten kunde implementeras i svenskundervisningen i olika skolstadier, och speciellt på högskolenivå där det behövs mera arbetslivsorienterad svenskundervisning. (Sahlstein, 2020)

Nyckelord: Språkinlärning och -användning, Svenskans i Finland, Arbetslivsorienterad svenskundervisning på högskolenivå

Referenser

Lindell, M. (2021). *Språkbarometern 2020*. Justitieministeriets publikationer, Utredningar och anvisningar 2021:3. Justitieministeriet. <http://urn.fi/URN:ISBN:978-952-259-852-3>

Mustajoki, M. (2020). *Language matters: a study about language communication with bilingual Swedish speakers in Finnish healthcare*. Helsingfors universitet.

Mystkowska-Wiertelak, A., & Pawlak, M. (2017). *Willingness to Communicate in Instructed Second Language Acquisition: Combining a Macro- and Micro-Perspective*. Multilingual Matters.

Sahlstein, A. (2020). "Nu tror jag att jag vågar prata svenska mera än tidigare" – finsktalande medicinstudenters tankar om att "vara tvungen" att tala svenska. I: S. Haapamäki, L. Forsman, & L. Huldén (red.), *Svenskans beskrivning 37*. Förhandlingar vid trettiosjunde sammankomsten Åbo 8–10 maj 2019 (s. 296–308). Åbo Akademi.

Språklag 2003/423. <http://finlex.fi/sv/laki/ajantasa/2003/20030423>